

по-малко, ти ще свикнешъ съ езика на пчелитѣ и ще разберешъ живота имъ“.

Дълго трѣбваше да мисля върху тѣзи съвети на баща ми. Какъ, нима пчелата има нужда отъ нашата обичъ? Потрѣбни ли й сж нашата помощ и подкрепа?

— Е да, но не е лесно да се науча да разбирамъ езика на пчелитѣ. А азъ това искахъ . . .

Обикнахъ пчелицитѣ и нѣщо постоянно ме привличаше къмъ тѣхъ. Съ нетърпение, чакахъ татко да тръгне на полето къмъ пчелина ни.

Азъ станахъ неговия съпътникъ и постояненъ помощникъ. Така мина доста време. Азъ поотрастнахъ — станахъ ученикъ.

Зимата си бѣше заминала, а снѣгътъ се виждаше само по високитѣ околни планини. Пролѣтътъ бѣше въ разгара си. Месецъ май се разтваряше съ всичката си красота и прелестъ. Навсѣкжде зеленина и благоухание отъ нацвѣтялитѣ овошки. Слънцето подканяше навънъ въ двора — на полето. Около нашата кжша имаше хубавъ дворъ-градинка съ нацвѣтяли овощни дървета, лежи съ едри пѣстри лалета и полянка съ зелена тревица. Тамъ, между цвѣтята, имахме и единъ кошеръ съ пчели.

При този хубавъ майски день, много пчелички се бѣха разбрѣмчали изъ цѣлия дворъ. Тѣ обикаляха нацвѣтялитѣ овошки, кацахъ отъ цвѣтче на цвѣтче и пакъ „брѣмъ“, „брѣмъ“, „брѣмъ“, отлитаха къмъ кошера. Азъ бѣхъ старъ приятелъ на пчеличкитѣ отъ този кошеръ. Вѣроятно и тѣ ме познаваха добре, защото никога не ме жилѣха, макаръ и често да ги спохождахъ.

Отидохъ при кошера. Имаше усилена работа. Много нечистотии, умрѣли пчелици и други отпадаци бѣха изхвърлени изъ кошера. Пчелитѣ почистваха жилището си и го приготвяваха за предстоящата имъ работа.

Наблюдавахъ моитѣ пчелички и слушахъ веселото имъ брѣмчене. Вслушвахъ се добре и гледахъ. Азъ вече разбирахъ какво ставаше около ми. Ето една пчелица изхвъркна изъ кошера и кацна на едно